

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Ex miserijs humanis S. Augustinus, alijq[ue] discut mundu[m]
contemnere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

etiam si rebus prosperis demulceret animum. At postquam tot flagellis premitur, tot nobis quotidie flagella ingeminat, quid nobis aliud, quam ne diligatur, clamat? Itamus, cum apud Antigonom, corporis aduersa valetudine laborans, strenue tamen militaret, nullum hostem, nullum periculum formidans, rogatus à rege palloris causam, ægritudinem incognitam caussatus est. Rex igitur animi magnificentia ductus jubet remedia adhiberi ad eum sanandum. Restitutus autem sanitati miles, postea timidior cautiorque factus, orania mortis pericula vitabat. Interrogatus igitur à rege mutationis causam, respondit: *O rex, tu me minus audacem fecisti, quod is malis me vindicasti, quibus vita à me mea contemptui habebatur.* Sensit nimirum vel miles, ægritudinem hominibus in eo prodesse, vt omnia fortunæ bona, & ipsam etiam vitam miseram atque ærumnosam contemnant, qua cum sani sumus, in nostram perniciem abutimur. *Libenter igitur gloriabor in infirmitatibus meis,* ait Apostolus. *vt inhabitet in me virtus Christi.* Propter quod placeo mihi in infirmitatibus meis, in contumelijs, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustijs pro Christo. Cum enim infirmor, tunc potens sum. Nam virtus in infirmitate perficitur, vt paulò priùs dixerat. Magna autem est virtus, mundum despiciere; qui non potest faciliùs despui, quam cum tot miserijs amarescit.

Quæ cogitatio non solum Apostolum magnum, sed etiam magnum Episcopum induxit, vt cuncta caduca nihili faceret. Nam ita loquitur: *Tadet me, Domine, valde vita huius, & istius ærumnosa peregrinationis. Vita hac, vita misera, vita caduca, vita incerta, vita laboriosa, vita immunda, vita domina malorum, regina superbiorum, plena miserijs & erroribus; qua non est vita dicenda, sed mors; in qua momentis singulis morimur, per varios mutabilitatis defectus, diuersis generibus mortium.* Et paulò post. *Et his malis omnibus mors furibunda succedit, simulq; cunctis gaudijs istius misera vita ita finem imponit: vt cum esse deserit, non fuisse putetur.* Mors ista vitalis, & vita mortalis: licet his alyscq; sit respersa amaritudinibus: pro dolor, quam plurimos suis capit illecebris, & quam multos suis falsis promissionibus decipit? Et cum ita per se sit falsa & amara, vt etiam suos cacos amatores latere non valeat: tamen infinitam stultorum multitudinem aureo calice, quem in manu habet, potat, & prorsus inebriat.

Brufonius
lib 4. cap. 15.
post Plutarch.

2. Cor. 12, 9.

VI.

3. Augustin.
lib. Medit.
cap. 2).

Io: Climach.
in scala cæli.
grad. 6.

briat. Felices illi, & ipsi rari, qui familiaritatem eius recusant, perfunctoria gaudia spernunt, societatem abijciunt, ne cum pereunte deceptorice, & ipsi perire cogantur. Inter quos fuit monachus ille Ægyptius, qui Ioanni Climacho narrauit, se, cum in intimo cordis mortis memoriam penitus fixisset, velletq; aliquando, necessitate urgente, carnis huius luto solatij aliquid indulgere, ab huiusmodi memoria, veluti à quodam iudice prohibitum esse. Quodque mirabilius est, cum vehementer vellet hanc memoriam repellere à se, non potuit. Aded profuit ad mundi illecebras, carnisque fomenta negligenda, vel memoria mortalitatis, & humanarum calamitatum, quæ omnes morte finiuntur.

VII.

Pfal. 119. 5.
Rom. 7. 24.

Hæc vitæ ærumnosæ incommoda, qui secum expendunt, numquam de vitæ breuitate conqueruntur: immò potius ægrè ferunt mortis dilationem, quemadmodum illi, qui diu in ergastulo detinentur; quos quò citius liberos dimittis, eò clementius tractas. Heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est! clamat è carcere suo Propheta. Et Apostolus: Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Quale gaudium est nauigantium ad optatum portum appellentium? atque è sæuientis Oceani procellis emergentium? Quis murmurat, cum onus graue, sarcinamque molestâ iubetur deponere? Quid ergo homines musant, si id impetrant, pro quo ille orauit, qui dixit: Educ de custodia animam meam? itemque: Quando veniam & apparebo ante faciem DEI? P. Franciscus Costerus, cum SS. Sacramentis ad agonem muniretur, identidem exclamabat: ô quale gaudium! ô qua consolatio! Post ea peracta legi sibi Psalmum voluit: Qui habitat, in quo admiranda facinora diuina prouidentia enumerantur, in eos edita, qui ei se totos permisissent. Post eius Psalmi singulos versus affirmabat, singula sibi ordine ita obligasse, ut erant illic expressa. Cum ventum ad illa verba fuisset: Longitudine dierum replebo eum: Et hoc, inquit, apud me locum habet; DEI enim singulari beneficio octoginta & octo annis vixi, nullo vnquam morbo tentatus. Ad extrema versus illius verba: Et ostendam illi salutare meum: Hoc, inquit, unum restat; quod modo expecto. Cumq; astantium aliqui adderent, sperare se, hoc supremum beneficium ad cumulum ei veterorum accessurum: Non dubito, respondit. Ita felix DEI seruum obiit, sancta hilaritate, ac fiducia salu-

Pfal. 141. 8.
Pfal. 41. 3.
Ex cap. 13.
triplicis coronæ B. V.
tract. 3. P.
Francisci
Poirxi.
Pfal. 90.